

Adonis.

u volgen dorst, tot dauw kwam koelen aan ons kake
en de al te vroege dageraad ons vreezig vond
met nieuwe liefde als jonge bronnen in den mond. . . .
En toen de dage-reis dan weêr de hooge boomen
berees, en, herder weêr als wij, ge uw schapen dreeft. . . .
— Maar welk is 't woord, waar 't licht van onzen dank door zeeft?
Adonis, eeuw'ge lente in eeuw'gen herfst gekomen;
Adonis, schelle en donkre spiegel onzer droomen;
gij, van wiens weelde onze angst om schoone droomen beeft;
Adonis, onze ziel, . . . — die loochent dat ge léeft. . . .

A d o n i s.

Mijn Attis, laat dien lof en uw bewonderingen.
Hoe woog het leve' in mij, wien de eigen deugd ontging, en
die me onbewogen voel? Hoe smaakte ik aan uw dank
de waarde van mijn zijn? — En ben ik als den rank
van 't geite-blad? Hij kringt, waar braam en brank hem beuren
ten hooge, en wiegelt dáar ten luchte, en reikt zijn geuren
zóo, dat wie kommrend ging en droef, in-eens blijft staan
en óp-ziet, en de rill'ge bloem zijn oog verwijden
en 't hart hem drenken komt met lang-herdacht verblijden; . . .
— terwijl de rilde rank, die brank en braam omkleedt,
daar-hooge wiegt, en geuren blijft, . . . en 't niet en weet. . . .
— En, Attis, ik, hoe 'k moge uw hanker hart bezwoelen;
hoe 't weze, dat. . . .

A t t i s.

Gij weet het niet, maar wij: we voelen,
wij dragen 't in ons oog gelijk de zoetste ster:
al aarzelt ieder hoe ge kwaamt; al staat ge ver,
al blijft ge onraakbaar voor ons schuchter-wenkend nooden:
gij zijt het nieuwe felp, wij weten 't, dezer zoden;
gij zijt de duizend-kriel'ge scheute, die het hout
opnieuw vol bleeke lichten stelt, van 't oude woud;
gij zijt het, dat door 't groen de schuiv'ge schijven dalen
van lage zonne, die ons schaáuwen gulden malen;
gij zijt het, die deze' avond opent; o, ge zijt
die weêr 't violen-geur'ge liefde-bedde ons spreidt;
— want ach, Adonis, weet: wij hadden 't ál verloren. . . .
Maar toen gij kwaamt, mijn jonge zonne, en, blankend, stond,
toen wies een vraag, toen wies een antwoord te onzen mond;
toen wierd in iedre bloem ons spiegel-beeld geboren;
en ieders blijde schroom erkende in 't eigen ik
de zonn'ge koestring van uw zegenenden blik. . . .

A d o n i s.

Ach, arreme Attis, mocht het wezen, mocht het wezen!
Mocht ik aan 't zindren van mijn hart uw woord verstaan!
Hadde ik een trane om eigen macht; hadde ik een vreeze-
om eigen schoon! Voelde ik me-zelf maar ónder-gaan! . . .